

2. juledag

Matt. 10, v. 32 - 42

Favnen fuld af konsekvenser

når man først
har samlet barnet op fra krybben
og taget det til sig
er der ingen vej tilbage

man kan ikke bare
gå ud af den stald
og lade som ingenting

det giver ingen mening
at benægte
at man holdt det barn
i sin favn

og resten giver sig selv
som Han gør det

det bliver indlysende
at tage godt imod dem
Han sender til én
det bliver lysende klart
at man må forsøge
at spille med på Hans hold
og male videre på Hans maleri

der følger alt muligt med
når man først
har stået der
med barnet
kærlighedens ansigt
evighedens stemme
universets centrum
i sin favn